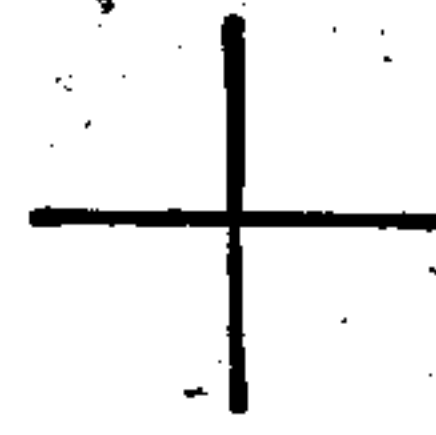

ముష్టికోసం

రచన :
కుచ్చ నుబ్రహ్మణ్యం

అతనొక బికారి. ముష్టికోసం బైలు దేరాడు. మిట్టమధ్యాహ్నం మవడంవల్ల పైన తల, కింద కాళ్ళు భగభగ మండు తున్నాయి. గుండెలు యెండి, ప్రజ్వలిస్తూన్న సూర్యకిరణాలకు ఆగలేమన్నట్టుగా తీవ్రంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. పాలిపోయిన అతని మొహంలో దీనత్వం ఎలాంటి రాతి హృదయాన్ని ఐనా కరిగిస్తుంది. అతని బట్టలకి పెద్ద చిల్లులుపడి మర్మం కనిపిస్తూవుంటే—బడికెళ్లే కుట్టాళ్లు నవ్వుతూ హేళన చేస్తున్నారు.

ఇళ్ళన్నీ తిరిగాడు. రెండు గంటలు 'టంగ్ టంగ్' మంటూ కొడుతూంటే—అతడి హృదయంలో చెప్పలేని బాధ!

పాపం! నేరస్థుడిలాగు తప్పటడుగులు వేస్తూ ఓయింటిని సమీపించాడు. ఆ ఇంటి చావిడిలో యెదుర్గా ఈజీచైరుపై పడుకొని పత్రిక చదువుకొంటూండే కర్మశువిగ్రహం యితనిపాలిటి కాలయముడైంది.

సం దేహం... వెనుదిర్చి నెల్దామని నిశ్చయించి... ఐనా ఆకలికి ఓర్వలేక ప్రయత్నం చేద్దామని, యెడతెగక ఏక భారగా కారుతుండే చెమట బిందువుల్ని యెడమచేత్తో తుడుచుకుంటూ, సత్తువలేని చేయెత్తి అతిదీనంగా—

“బాబయ్యా!...వక్క కానీ—” అని యాచించాడు. ఉగ్రుడై పురిమిచూసి—

“ఫో!—” అని గర్జించాడు ఆ కఠినాత్ముడూ.

“స్వామీ! కరుణించండి. మీ పేరు తలుచుకుంటా. ఆకలికి తాళేకపోతున్నా”

అని వణకుతో వేడుకున్నాడా దీనుడు.

ఆ రాతిహృదయం ఆ అనాధుని దీన వాక్యాలకు కనికరించలేదు. అది వజ్ర హృదయం అయింది. చప్పునలేచి, చదువు తూన్న పత్రికతీసి మొహానకొట్టి, వాడది తీసి అందివ్వబోతుండగా —బూతులతో పాదరక్ష ప్రయోగించాడు.

ముష్టికోసం యాచించిన ఆ అనాధుడు మొదలునరికిన స్తంభంలాగు కింద పడిపోయాడు.

ఇంటి యజమాని కోపం యెక్కువయింది. తన నౌకర్నిపిల్చి, తన వాకిట్లోంచి అవతలకి నెట్టించాడు. పాపం! ఆ బికారిహృదయం యెంత తపించిందో ఆ కర్మశుడు విచారించలేదు.

ఈలాంటి అనాధచరిత్ర లింకెన్ని పేరు లేకుండా సమసిపోతున్నాయో!

ఈ బికారి సంఘానికిక మోక్షం లేదేమో!!

